

Život a jeho zrod / Zrod a život

Ladislav Hejdánek

This is a part of the original document:

[2010](#)

jedná se o část původního dokumentu:

[2010](#)

- ◆ myšlenkový deník – záznam, česky, vznik: 1. 5. 2010
- ◆ philosophical diary – record, Czech, origin: 1. 5. 2010

Život a jeho zrod / Zrod a život

Přísně vzato není (a nemůže být) „zrod“ jakékoli pravé události počátkem jejího „života“, ale musí jejímu životu nutně předcházet. To neplatí jen pro živé bytosti, kde to je (nebo by mělo být) samozřejmé. Jde totiž o to, že předtím než nějaká událost startuje ve vykonávání svého „bytí“, musí „být-tu“, aby vůbec mělo co startovat: každá pravá událost tedy začíná tak, že „ještě není“. A toto „ještě-není“ se nejprve musí stát jejím vlastním „ještě není“, neboť teprve takto určité a již přivlastněné „ještě-není“ se může stávat konkrétním „již-je“ či lépe „již se děje“. Nicméně nezbytným „předpokladem“ (možná lépe složkou, součástí – i to by však zavádělo – či současným, ve stejném čase se odehrávajícím spolu-děním) jakéhokoli aktivního přivlastnění je subjekt, bez něhož není žádná akce možná (resp. není akcí a nemůže se stát akcí). Je to však v tomto případě nutně subjekt „in statu nascendi“, tj. subjekt, který se ještě nemohl spoluustavit, který se nemohl spolu-podílet na svém (plném) ustavení a dalším rozvoji (který nemůže a nesmí být prostě ztotožňován s vývojem a rozvojem příslušné události jako celku, již také proto – právě v této souvislosti – že „tu“ musí být ještě před startem událostního dění). Můžeme proto právem hovořit o „zrodu“ jakéhosi „proto-subjektu“, jenž se od počátku musí podílet na dění události, která si ještě svůj subjekt nemohla ustavit (a předat mu tak některé své „pravomoci“ a „funkce“. A právě o tomto „proto-subjektu“ platí, že mu je svěřena či darována „víra“, a to zcela zvláštním způsobem. Je mu „darována“, ale jako by to byl jeho vlastní „akt“, jeho vlastní „výkon“: jeho akt či výkon u toho sice je nepochybně nezbytný, ale pouze jako akt přijetí, akceptace, ba víc: jako převzetí úkolu a poslání, ale tento úkol a toto poslání je už původně adresováno jemu, jako by už opravdu „byl tu“ (ačkoli není). Prostě a dobře se tu setkáváme s nemalými potížemi, jak to vyjádřit, protože se nám do cesty ustavičně staví naše návyky jazykové i myšlenkové, zatížené onou stále ještě převládající tendencí vše zpředmětňovat a od sebe izolovat.

(Písek, 100501-1.)